

A rostowi lázadás.

A Don mellett fekvő Rostow nevének muszka kereskedővárosban, mint távirataink a napokban jelentették, komoly zavargások törték ki, melyeknek lefolyásáról most a következő részletek érkekeznek:

Husvét másod napján régi szokás szerint óriási néptömeg jött össze Rostowban az új bazáron, hol különböző mulatságok folytak. Mint ily alkalmakkor rendszeren, most is sokan holtrészegen feküdtek szerteszét a piacon.

Délután 1/2 órakor két lovas rendőr jött erre, kik közül az egyik maga is nagyon részeg volt. Ez rákiált a földön fekvő egyikre, hogy keljen fel és menjen félre az útból. — Minthogy azonban ez nem felelt, korbáccsal ráhúzott. Ennek azonban nem volt meg a várt eredménye. A összeesportosult nép felhívja a rendőrt, hogy ne bántalmazza a földön fekvő embert. Ez felbőszítette a rendőrokat, kik leszálkák a lóról, megragadják a földön fekvő embert hajánál fogva s körülbelül száz lépésnyire fekvő rendőrirodába burcolták a földön végig. A nép a rendőrök után nyomul s az elfogottakat elbocsátását sürgeti.

Igy értek el a rendőrség épületéhez, mi alatt a földön vonszolt ember teljesen érzéketlen maradt. A tömeg izgatottsága legnagyobb fokra hágott s ezen kiáltások voltak hallhatók: Szabadítsátok meg a foglyokat és romboljátok le a rendőri épületet! A tömeg engedelmeskedett a felhívásnak s a városban levő rendőri épületeket és különösen a rendőrfőnök magánházát megrohanta s két óra alatt ezen különben nem nagy épületeket lerombolta, az azokban levő iratokat megsemmisítette, a butorokat összetörte, de magánsemejét nem bántalmazott.

A mint a zavargás kezdődött, a városban levő katonaság, mely összesen 150 főből áll, a városban kívül fekvő állomásházához rendeltetett, úgy hogy benn a városban a tömeg ellenállásra nem talált. A rendőrök tanácsosabbnak tartották ideje korán megszökni; két-három rendőrt azonban, ki nem tudott kellő időben menekülni, meglehetősen elverték.

Midőn a nép a munkáját elvégezte, a külvárosokban levő ugrnevezet „nyilvános” házakat rohanta meg, melyek a rendőrség jövedelmeinek legnagyobb részét szolgáltatják s e házakat szintén lerombolta. A rendőreépületekben levő foglyok természetesen megszabadultak. Mindenek éjjeli 12 órakor vége volt, s a nép nyugodtan szétoszlott. Éjjel után érkezett meg a közeli vidékről a kellő számban berendelt katonaság, mely a megszabadított foglyokat ismét összefogdosztta s a zavargók főbb embereit elfogta.

Az ezüstlakodalom.

Andrássy estélye.

A külügyi hivatalban 25-éne este fényes estély volt, melyen megjelent az összes arisztokrácia, valamennyi udvari méltóság, a diplomatai testület, a pápai nuncius és egyéb egyházi méltóságok.

A kocsi torlódása oly nagy volt, hogy a felvonulás kilenck órától fél tizenkettőig tartott és a vendégek kénytelenek voltak már a Schaffler gassében kiszállni a kocsiból.

Ő Felsége fél 11 órakor érkezett meg Albrecht főherceg kíséretében. Már előbb megérkezett a trónörökös, Gizella főhercegnő férjével Lipót bajor herceggel, az összes főhercegek és főhercegnők, valamennyi osztrák és az itt időző magyar miniszterek, továbbá a küldöttségek nagy része. Ő Felségét, ki dicsiás ezredének egyenruháját viselte, Andrássy Gyula gróf és Katinka grófnő a lépcsőnél fogadták. Ő Felsége karját nyújtotta a grófnőnek, ki erőme-színű, arannyal átszőtt gyöngyű ruhát viselt.

Ő Felsége éjfélig maradt az estélyen és számos jelenvotlat kitüntetett megszólításával.

A gróf Andrássy külügyminiszternél tartott tegnapi estélyről, a bécsi lapok tudósításaihoz még a következőket idézzük: Gróf Andrássy bennő termeiben, melyek ez alkalomkor szintén nyitva voltak, tulnyomó a magyar típus. A falakon magyar tárgyú képek láthatók, az asztalokon ódon ezüst service az Andrássyak csimereivel, a konzolokat a házi gazda és háziasszony szobrai és képei ékesítik. Gróf Andrássyt sokszor egészen elvonta a vendégek közül egy-egy kiváló diplomata megérkezése úgy, hogy a grófnő teljesít egyedül a fogadásokat, különösen sokat beszélt a külügyminiszter az olasz követtel. Felűt a boszniai küldöttség, mely teljes számban jelent meg. Igen kitüntetett vendég volt gróf Suvaloff, ki érdekes magas természetű jelenség, ősz hajjal és mindig mosolygó arcuzal. A mint a király ő Felsége belépett, ki karját nyújtja az előcsarnokban őt fogadó grófnőnek, azonnal gróf Suvaloff felment és beszélgetett vele. A főhercegek és diplomaták mind megszólították Suvaloffot, Jakobini nuntius is, ki Haynald érseken kívül az estélyen a legmozgóbb egyházi vendég volt, hosszasan beszélgetett Suvaloffal. Ő Felsége Alekova is hosszasan beszélgetett. Mióta Alekó Bécsből eltávozott, megtestesedett, s a rozát ősz szakál köríti. Végül néhány tolettet említett fel. — Andrássy grófnő erőme sárga atlasz ruhát viselt; mellén előt s világos veres rózsák voltak, nyakán gyémántok s türkisekből collier, fején nagy drága

kövekből álló hajdizs. Gizella főhercegnő fekete básony ruhát, s egyszerű ékszert viselt, Mária-Theresia főhercegnő kék atlasz ruhát s gyémántokat, Mária főhercegnő fehér ruhát, Erzsébet főhercegnő világos sárga ruhát, Krisztina főhercegnő kék ruhát s díszlő gyöngyöket. — Egyáltalán sok hügly viselt gyöngyöt. Az estélyen szeszázót kellett, midőn az ajtónál áll egy-szerre e nevet jelenté be: Garibaldi! A társaság összenézett s gróf Andrássy mosolyogva szólt: Hogyan? Garibaldi jön hozzám, — mai napon minden lehetséges! . . . később kitűnt, hogy az illető nem Garibaldinak, hanem Geribaldinak hívják s jámbor osztálytanácsos valamelyik miniszteriumban.

A bécsi díszelőadásról

Jókai Mór a „P. Lloyd”-ban és a „Hon”-ban a következőket írja:

Ki beszélne itt sokat a szinpadról? Szép volt minden. Kiki jól énekelte és tánczolta a maga nemzete dalait és tánczait. Még a magyar szakaszt sem lehetett úgy elmeszterkélni, hogy azt ne kellett volna rá mondanunk, hogy mégis csak „legszébb a világon a magyar!” De hát kinek jutna eszébe az előadást kritizálni? Minden jól ment. Az „An der Donau” szerzőjének, Saar kollegának a versei is szépek voltak s a Burg színház első tagjai által kellő hangulattal szavalta; — hanem aztán az a látvány, hátál a szinpadnak fordulva, a mi leírhatlan. Alant a parquett első zártzárak-szakasza, a hol mi is helyet foglalunk, tulnyomó tömegben megrakva a „fehér néppel”, a mi ezuttal nem „hüglyeket” jelent, hanem tábornokokat, fehér egyenruhákban tartva magyar díszöltözetekkel s a huszár tábornokok lángpiros dolmányaival. Keresztek, csillagok özöne a hadászat kitűnéseinek melléin. A második parquettan a küldöttségek csoportjai, az álló helyeken hátul csupa bécsi egyenruhák.

És aztán az a négy páholyosor eg, más fölött végül végig rakva a szépség és a drágakövek pompájában ragyogó hölgyesereggel. A női báj ezerszeres sokszorosításban mint egy prizmán keresztül látott tündérkép, melyben minden fő koronát visel, s a keblek halva, mint az alpesi hó, ugy világítja be a termek: tiszta, mint az alpesi hó, — a nőerény tündöklő alá!

S a hol egy-egy sötét odú szakítja félbe a tündöklést, ott megint olyan férfiak ülnek, a kiknek a szelleme ragyog szét az országokon; miniszteren, nagyköveten alul egy sincs. A földkerék minden nemzete képviselve van itt, mögöttem két japáni uraság ül, azokon túl egy török, meg a bosnyák polgármester.

S még odafele a legfelső karzaton is csillognak az érdemrendek. S ez csak a ráma. A kép maga közepén.

A középső nagy térs páholyban az ünnepelel uralkodó pár, gyermekeiktől, családtagjaitól környezve: míg a többi nagyercegek a két szinpad melletti udvari páholyt töltik meg családjaikkal együtt.

A vendégesség igazán vendég itt. Az udvari cselédesség minden oldalán frissítőket, csemegehal-mazt hordtak körül a szellemi tápon kívül édes-ségekkel is regalizozta a néző tömeget.

Taps nincs az egész előadás alatt.

Hanem a mint egy helyen a szinpadra nemlé e szavakat ejti ki, az uralkodó felé fordulva: „nőv neked!” arra rögtön, mint egy varázslásra felugrik helyéből az egész nézőtömeg, zártzárakról, páholyokból, s háttal fordítva a szinpadnak, mindenki az uralkodó pár felé fordul s felzendül egy olyan óriási üdvriadal, a minőt soha sem hallottam életemben. S ezért az egy momentumért kellett volna ott lenni mindazoknak, a kik a nap eseményeit megörökíteni hivaták; mert ezt nem elég egy embernek leírni, ezt tanubizonyossággal kell erősíteni a napi krónika minden leírójának; ennek a hatását visszaadva versenyezni kellene mindenkinek a kinek szó adatott; mert ez olyan jelenet volt, a minőt nem lehet előre kicsínálni, a mire nem lehet összebeszélni, a mit még sejtetni sem lehet, hogy egy egész csendben ott ülő ünnepi tömeg egy rövid pillanatban, szétörve minden etikettre, ceremonielle bilincseit a maga ösztönéből hangot adjon a szíve érzéseinek s mint egy ember forduljon üdvriadallal uralkodójá felé.

Senki sem menekülhetett meg a nagy jelenet mély benyomása alól.

Bizony mondom, hogy a közlemben ülő egyik szőlősből deputatus collégámat is hallottam „hoch”-ot kiáltani! Nem áruolom el, hogy melyik volt! — Lehet, hogy gyermekei vannak otthon. — Leg-alább gyantimot, mert cukediket rakott a mente zsebébe.

Nagy kár volt, hogy ezt a tüneményt rajtam kívül más nem írta le. Rólam azt fogják mondani, hogy álmodtam — és hiszekedem.

Pedig kétezer emberrel történt meg.

BELFÖLD.

(Az ezüstmenyegzői alkalom.)

Gyergyó-Alfalu, 1879. ápr. 24.

A királyi ezüstmenyegzői községünkben az értelmiség és lakosság lelkében élő öröm-érzetnek megfelelő külső fényűző ünnepeltetett meg. Az előestén harangok zugása, tarackok dörgése, a piacszori ablakok fényárja az állami felsőnépiskola ifjúságának a piacon lámpák világánál fel-felzendő éneklése vezették be az ünnepélyt.

Az ünnepély hajnalán tarackok dörgése figyelmeztet a lakosságot az örömnap felvirradására. Majd 9 órakor az alsó- és felsőnépiskolák tanuló ifjúságai zászlóik alatt és tantestületeik kíséretében templomba vonultak, hol nagyszámú nép jelenlétében ft. Horváth Károly szászóki ülnök, esperesköri jegyző és helybeli plébános ur díszes pápi segédlet mellett a tanuló ifjúságok lélekemelő összhangzatos éneklésétől kísérve mutatá be a hálaadó és eső áldozatot a legjobb királyi pár életéért.

Az isteni tisztelt végeztével az egész ünnepelő közönség az állami felsőnépiskola nagyermebe vonult fel, hogy a felséges királyi párnak virágfonadékkal s égő gyertyákkal körített arczépe alatt ft. Boga Bálint állami felsőnépiskolai igazgató ur a Habsburg-dinastiának hazánk életével kapcsolatos történetét, a felséges királyi párnak a mindenkor fejedelem iskolájává és példányképevé magasztosult jelenét élénk színekben ecsetelő s irodalmi becsel bíró ur által tolmácsolt beszédében ragadá magával az ünnepelőközönség figyelmét.

Az emelkedett hangulatu és sűrű éljenzésekkel kísért ünnepi beszéd után a tanuló ifjúság alkalmoszerű szavalati és összhangos énekbeli előadása aratott közletszést, mely a tantesület tagjaival váltott meleg kézszorítások — és a Madár Antal kir. törvényesbíró bíró ur által tolmácsolt elismerő nyilatkozatban jutott kifejezésre.

Az egyházi és iskolai ünnepélyt a pápi és bonfui erőnyek és érdemekben kimagasló plébános, ft. Horváth Károly ur által 32 terítékre adott díszbezd követte, melyen az első áldomást házilagzánk lelkesült és lelkesedést keltő beszédében a királyi családra mondták, majd a Madár Antal és Boga Bálint toasztaik tarták a vendégkoszort emelkedett hangulatban.

Szóval: ha az országos öröm-ünnepély jelzésének külföldben néhol túl is szárnyaltatunk, de bennsőségben nem!

Borzont.

(A királyi ezüstmenyegzői ünnepe.)

Maros-Ludas, 1879. ápr. 24.

Az általános lelkesedés a felséges királyi pár ezüstmenyegzői alkalmával kis községünkben is kifejezést nyert. A munka szünetelt, ünnepelő ruhában, tűzoltói costumben járt-kelt a lakosság a főuton, várva a reggeli 9 órai misére, melyet ő felségeikért a gör. kath. templomban vala meghallgató s melyben egyszersmind a járás- és szolgabírói hivatalnokok s községi előjárók is részt vettek. 10 óra után a szép számú gyülekezet több vidéki kíséretében a helybeli állami iskola tanítói kara által rendezett emlékünnepélyre sietett. Miután elhangzott az e célra felkeltett tanteremben a nemzeti himnusz, Nyárádi Dénes fels. népisk. ig. tanító lépett a szószékre, melyről egy szép alkalmi imában tolmácsolta az összes jelenlévők örülmét. Aztán Végő Mátyás szaktanító tartott emlékbeszédet, feltüntetvén ő felségét, mint legalkotmányosabban uralkodó királyt; végül tanítványait a király és baba iránti szeretetre és hűségre intette. Majd Kanyaró Mihály elemi vezértanító szavalta el meleg hangon ez alkalomra írt költeményét. De a kis muza seregsem késétt meghozni az e napon érzett lelkesedés áldozatát: alkalmi költeményeket szavalt, közben közben nemzeti dalokat, indulókat stb. énekel.

Az ünnepély csak fél tizenkettőkor ért véget, honnan n jelen voltak a legnagyobb megelégedéssel távoztak el, magukkal vívón egy élvezetes s a nemzet életében egy ritka nap emlékéit! Egy jelen volt.

A királyi ezüstmenyegzői ünnep.

Nagy-Szeben, ápr. 25.

Folyó hó 24-ére, mint ő Felségeik a házassági frigyre léptének 25 évi jubileum-napjára, városunkban rendezett számos ünnepélyek közül egyet különösen kiemelni óhajtok, mely ép oly meglepő, mint egyszerűségében megható volt. Ez ünnepélyt folyó hó 23-án a helybeli kir. rom. kath. Teréz árvaház rendezte. Este 7 órakor 5 ágyulós jelenté az ünnepély kezdetét, mely a főépület dísztermében lón rendezve, a terem az ünnepély jellegű összhangzón volt díszítve: a bemenet áellenében, nemzetiszínű bársony alapon, legszebb virágokból összefűzött szív belsejében ő Felségeik köré díszlettek, oldalain az intézet alapítója, Mária-Terézia királyné és II. József császár képei tündöklöttek. A képek körül izletesen elhelyezett virágkoszorúk és csillárok ékíték a terem hat falát, az oldalfalak az intézet növendékei által készített magasabb kalligrafiai tollrajzok, virágúrlandok és csillárok által igen csinosan valának díszítve; az előtérben két oldalt az intézet mintegy 100 növendéke volt elhelyezve, kik méltóságos Wáhter Frigyes szebenmegyei főispán és szászispán ur megjelenése után, a „Kölcsey-himnusz”-szal kezdék meg, egy igen számos és válogatott közönség előtt az ünnepélyt. Ezt követte Szánthó Mihály terézvárházi tanító megnyitó beszédje, ki növendékeinek ezen ünnepély jelentőségét fejtegetvén, emlékeztetett őket a hála és tiszteltetle, melylyel a felséges uralkodó háznak tartoznak és a hazaszeretetre! Tartalomdús ékes és jól előadott beszédjét egy versekben összefűzött imával fejezvé be, melyben felséges királyunk és királynénk hosszasan életéért, érzépesen dicső hazánk fölvirágzása és jóléteért fohászzkodott a mennyi uralkodóhoz; így fejezve be imáját:

Minden rosszat, de kivált

Távotaszd a pártviszályt

Órjad Isten minden vészétől

Ezred éves hazánkat,

Tartsd meg a királyt!

A műsorozat többi pontjait fölolváltva alkalmi szavalatok és karénekek képezék és pedg: A csolnagos (férfi-vegyes kar, a tanítótestület által előadva), Habsburgi Rudolf (Schiller után Sám-bórtól, növendék által előadva), Hymnusz az éj-hez (Vegyes kar növendékek által előadva), Mi atyánk (Ujhazyól egy növendék által előadva), Pásztor gyermek (férfi kar, tanítótestület által előadva), A legszebb ének (Czuczor Gergelytől, egy növendék által előadva), Szózat (Vörösmartytól, gyermekek, növendékek által előadva), A király szava (Topodytól, növendék által előadva), Induló (gyermekek, növendékek által előadva).

Az utolsó pont előadása előtt, főtisztelendő Roszkosny Elek terézvárházi igazgató ur meleg szavakban fejezte ki növendékeinek e szép ünnepélyért köszönetét.

A főispán ur pedig az igazgatónak és az intézet tanító-testületének a meglepő ünnepélyt elismeréssel fejezvé ki, teljes megelégedéssel távoztott és vele a hallgatóság.

E hó 24-én a terézvárházi rom. kath. plébániai egyházban hála istenitisztelet után, a növendékek az intézet összes személyzetével a városi rom. kath. plébániai egyházban tartott hála istenitiszteleten is részt vettek. Döbben rendkívüli étket kaptak, mely alkalommal egy növendék, az Uralkodó Pár egészsége és hosszas életére egy pohárköszöntést mondott.

Igy végződött ezen örömnap városunkban, melynek jótékony hatását, minden időre ugy az intézet: mint növendékeinek megőrizni óhajta.

P. . . i.

(Ezüstmenyegzői ünnepélyek.)

Beszterce, 1879. ápr. 25.

Egy negyedszázados dicső frigykötés emlékünnepén — midőn a dicsően uralkodó királyi pár ezüstmenyegzőjének elérkezett jubileumán vetélkedve siettek nemzetek, hatóságok, s egyesek a nép szeretetétől körülsugárzott trón számolyára le-rakni a hála adóját, a hűség legtisztább érzelmeit: városunk lakossága sem késétt bár parányi, de ép oly tiszta hódolatával legmélegbő kifejezést adni alattvalói méltó, hű ragaszkodásának.

Nár 24-én kora reggel ébresztő üdvölvések, s utcáról utcára viszhangzó zenehangok vertek föl az édes álomból mindenkit, s a mosolygó reggel fényénél sietett mindenki a szabadba.

A kir. hivatalok, a városi tanács, megye, továbbá a közös hadsereg s honvédség tisztikara ünnepi díszben — a magyar díszben megjelent főispán vezetése alatt testület szerint vonultak le 9 órakor a rom. kath. templomba, hol az egyházi szertartás alatt a helyi német daleygettagjai egy szépen sikerült zene-énekes mise darab előadásával emelék az áhitatot.

Mise után a különféle testületek vezetőjük ólén a megyeházához vonultak, hol rendre siettek kifejezést adni örömkívánataiknak s ragaszkodásuknak a magasztos nap emlékére a főispán előtt, ki ezen legfőbb óhajoknak legfelsőbb helyre leendő juttatását készséggel ígerte meg.

Ezután egy érdekes családi ünnepély vonta magához először is, az innen oszó tömegek, a hol riadó jelennek s lelkes zenehangok mellett ritka jelleggel láttuk tündöklőni az alattvalói hű kegyelet s hála csak egy o daltól érzelmeit, melyel a nap emlékére adózni sietett e család. — A „Magyar császnó” helysége előtt, annak tulajdonosa Sálmg Andrásh helyi polgár és vendéglős által három szép cserfának lakása eleibe leendő ünnepélyes beültetés volt ez. — Ott láttuk egy asztalra kitétt iven a tekintélyesebb egyének s számos tisztviselő sajátkező névaláírását, mely iv emléktől, egy légmentes üvegben elzárva az egyik fa törzse alá volt beteendő. A három fa közül egy ő Felsége a császár, — a másik legkegyelmesebb neje Erzsébet császárné, — s a harmadik ő fensége a trónörökös nevében és emlékére lett nagy oratívál beültetve, ő Hofrichter tanár minden egyes fa beültetésénél rövid köszöntőt mondott, melyre az első cigány zenekar har-sogó tussa felelt.

Ez után a mindenfelől tömörülni kezdő im-pozáns menet a városi „turnerek” örömindulójá s a főispán vezetése alatt 11 órakor a sétatérre siet-tett, hol hasonlólag, üdvölvések közt beszállított két szép „királyfa” ünnepélyes beültetési ünne-pélye várta a tömeget. — A zene elhallgatván, a főkapitány, átadta a két fát, mint hódolati jelt lelkes szavak kíséretében, melyre a polgármester felelt s az ünnepélyes színezet célját kifejtve, fölkérte a főispánt, ki az első kapaföld behányá-sával a processust megkezdvén, a többi testületek képviselői is hasonlólt tettek.

Véget érven a fabeltétetési ünnepély a napi programmból a díszbezd is hátra lévén, kezdett osztani a közönség Slesák nyári malot kertjébe. Mintegy 73-an vettek részt a díszbezdén a főispán vezetése alatt. A felköszöntések sorát a főispán kezdte meg a királyi párra s az uralkodó családra: ezt még kétő a szász papé, s a román esperesé követte, mindenike a nap eszméjét ölel-vén fel.

De e magasztos, ünnepélyes percek lefo-lyásánál még is volt egy körülmény, mely fájt,

s rosszul esett a honfi kebelnek! Mert mind a fennebb leirt családi ünnepélynél, mind a sétatéri fabeltétésnél gazdagon föl voltak álló lobogó-va a fák, de nem láttunk egy nemzeti lobogót sem, pedig egy ily magasztos, országos nemzeti ünne-pélynél már csak a hivatalos színezetnél fogva is kellett volna lobogni a nemzeti színnek, s sajnál-náljuk, hogy a különben erőlyes főispánunknak elkerülte figyelmét ez! Ép ily elszomorító volt a díszbezdnél is, midőn a főispánt kivéve a fő-hangzó toasztokban csak „ő Császári apos-toli Felsége” legmagasabb kifejezések hallat-szottak, mindamellett, hogy ez ünnep nemcsak egyes párt színezetű, de az egész osztrák-magyar mo-narchia imponans, magasztos szép ünnepe volt.

Ép ily érdekes eseménye volt a napnak az estvére jelzett műkedvelői előadás.

Este 8 órára a „Városbáza” című szálloda termei már annyira megteltek, hogy helyet kapni teljes lehetetlen volt.

A jövedelem a szegediek javára adatott. A műsorozat igen tapintatosan s érdekesen volt öss-zeszeállítva, a meneten képviselve volt, mi Hofrich-ter Leo tanár érdeme.

A szinpad teljes díszben s új jelmezekben ragyogott, s a terem is élénken, s dúsan fellobo-gzóva s a zöld gírlándókkal ékítve, vonzóbban nézett ki mint máskor.

A műsorozatot Hofrichter tanár által készí-tett és sikerült előadásban bemutatott prolog nyi-totta meg német nyelven, melyet viharos taps s szűni nem akaró éljenek követtek.

Ezután a Királyi és Királyné életnagyságu képeinek leleplezése következett az uralkodói hym-nus főhangzó zenéje mellett a háttérben a „bu-dai vár” feltüntetéseivel. Igen sikerült volt a kép alatt s középben a kedves női csoport tableauja jelmezes ruhában.

Ki kell emelnünk Krétsun Tivadar né urasz-szony reményen felül sikerült énekrészletét a „Reintercesia in patria” című dallal, ki elég szin-padi otthonossággal s anyai érzéssel adta elő azt, hogy a szűni nem akaró kihívásra ismételni volt kénytelen.

A műsorozat negyedik pontját Szeremley Lajos kir. tanfelügyelő szavallata képezte Komó-csy Józsefnek „A Király szava” című hangulat-telejes alkalmi költeménye előadásával, mely után végül az előadást Hofrichternek „Vas Ge-heimniss eines Malerateliers” című rövid német vígjáték forma életképe fejezte be, mely inkább a sikerült előadásban, mint ujdonosságával tűnt kl, mivel már egyszer volt alkalma azt s az abban szép kivitelben előforduló életképeket látni a közönségnek. De azért kiváló dicsőretet érdemelnek a kedves közreműködő nők, névszerint: Neki Ida, Sellyei Anália, Krétsmájér Lina, Seichen Emilia és Lina, Láni Emilia és Dombrovski Nina kis-asszonyok és Tomi Fridrich ur.

Mind a napi ünnepélyességek lefolyásánál, mind pedig a sikerült műkedvelői előadás ötleté-ből az oroszán rész tanár Hofrichter Leót illeti; az ő tervekenységének köszönhető nagy részben, hogy ez előadással 100 frton felüli összeget jut-tathatunk a jótékony célra.

Sirhalmi.

Adakozások az alföldi vízkárosultak javára.

A kolozsvári kálmános utcai Augustaeumi népiszkola növendékeitől. Bakos Albert 5 kr, Babosi Ferenc 5 kr, Bedő András 5 kr, Gombos Józsa 5 kr, Győri István 20 kr, Farkas István 5 kr, Kocsis János 10 kr, Józsa János 5 kr, Nagy Károly 5 kr, Prodán László 10 kr, Lichtenstein Kálmán 5 kr, Szász Lajos 5 kr, Szász Lőrinc 10 kr, Szarukán László 10 kr, Szigethy Béla 10 kr, Tordai Lajos 5 kr, Veress Lajos 5 kr, Vigh Józsa 5 kr, Sándor Jenő 5 kr, Barabás Biri 10 kr, Balogh Erzs 20 kr, Bodó Ágnes 10 kr, Bokor Teréz 5 kr, Biró Róza 5 kr, Darzi Jolán 5 kr, Jakab Zsuzsa 10 kr, Kovács Anna 5 kr, Kolop Juli 10 kr, Kriszán Zsuzsi 5 kr, Kricsa Vilma 10 kr, Lichtenstein Erzs 5 kr, Márk Kati 10 kr, Márk Adel 10 kr, Marosán R/za 20 Magyar Erzs 10 kr, Nyárádi Ida 5 kr, Nyárády Mari 5 kr, Poes Mari 10 kr, Simon Róza 10 kr, idős Nagy Anna 10 kr, Losonezi Margit 10 kr, Szarukán Kati 5 kr, Solym Róza 5 kr, Sándor Biri 10 kr, Szász Ilona 10 kr, Szabó Ida 10 kr, Szilágyi Ida 10 kr, Szigethy Ilka 10 kr, Székely Róza 6 kr, Székely Mari 6 kr, Ungvári Teréz 5 kr, Vadas Juli 15 kr, Vaiter Irén 10 krt Veisz Regina 5 kr, Albert Ilona 10 kr, tanítónő Loson-czy Julianna 43 kr, Bőjthe László tanító 50 kr.

Az 5 frt 50 krt átvette szerkesztőségünk. Legutóbbi kimutatásunk szerint a nálunk gyűlt összeg 2346 frt 09 krt tevén, ezzel 2451 frt 59 krra szaporodott.

NAPI HIREK.

Kolozsvár, 1879. apr. 28.

— A háromszéki megyei Márkos köz-ségben f. évi március hóban kültött keleti mar-habváz télyleg megszűnővén, mintán a törvény-szabta 21 napi felügyeleti idő alatt újabb bete-gedés elő nem fordult és a vészes udvar fertőtle-nítése szabályszerűen véghez vitetett: Magyaror-szág területe — az 1874. évi XX. törvényozikk 46. §-a alapján — ezennel vésementesnek nyil-vánítatik. Kelt Budapestén, 1870. évi április hó

